

opisal »Ljubljanski Zvon« leta 1882 (II. letnik na 755 str.). Bralce svoje opozarjamo na ta spis, dičnemu pokojniku pa za vstrajno domovinsko delo njegovo želimo nebeškega plačila! — A koroški Slovenci so izgubili še drugega, v mnogih ozirih nenadomestnega moža. Dne 24. decembra 1887. leta je nagle smrti umrl prečastiti gospod *Lambert Ferčnik*, konzistorijalni svetovalec, župnik in dekan v Žabnicah pri Trebiži, v 61. letu dōbe svoje. Pokojnik je bil svoj čas priden sotrudnik Einspielerjevega »Slov. Prijatelja«, družbe sv. Mohorja in Janežičevega »Besednika«, v katerem je posebno mično opisal razna potovanja svoja. Iskreni rodoljub, ki zapušča na Koroškem veliko praznino za seboj, bil je tudi našemu listu od prvega početka do zdaj veren prijatelj in že več let zaporedoma prvi poštni naročnik, ki je komaj prejemiši 12. številko, brž poslal naročnino za prihodnje leto. Lahka mu bodi zemlja! — Še drugega vernega podpornika je izgubil »Ljubljanski Zvon«. Dne 12. januarja t. l. je v 44. letu dōbe svoje umrl v Trstu blagorodni gospod *Ivan Lavrič*, c. kr. preglednik namestniškega računskega oddelka v Trstu. Pokojnik je bil porojen v Dorencah pri Smledniku, srednje šole je zvršil v Ljubljani, potem pa ves čas služil v Trstu, kjer je, iskren domoljub in izvrsten telovadeč, nad štiri leta bil »Tržaškemu Sokolu« za učitelja. Blag mu bodi spomin!

**Dr. Gregor Krek**, redni c. kr. profesor slovanskega jezikoslovja na vseučilišči v Gradci, bil je dne 27. decembra 1887 v slavnostni seji carske akademije v Peterburgu proglašen za pravega akademika. Izredno to odlikovanje, s katerim je ruska akademija počastila veleučenega rojaka našega in ž njim tudi mali narod slovenski, našlo bode vesel odmev po vseh pokrajinah domovine naše. Ako kdo, tedaj gotovo gospod profesor dr. Krek zasluži izrednega javnega priznanja, ki z znanstvenim svojim delovanjem tako častno zastopa slovensko ime v veliki republiki učenega sveta, ki je pa poleg tega tudi pravi očetovski prijatelj in podpornik slovenskim vseučilišnikom v Gradci. Bog živi novega akademika še mnogo let v čast in slavo znanstvu, domovini in državi!

**Gunduličeva tristoletnica.** — Dne 8. januarja t. l. je bilo tristo let, odkar je bil v Dobrovniku porojen slavni srbsko-hrvaški pesnik *Ivan Gundulić*. Več o njem bode »Zvonovim« čitateljem povedal častiti gospod Andrej Fekonja v svojem članku »Vila slovinska«. To redko obletnico so dostojno praznovali Hrvatje in Srbi. Največje svečanosti so bile v samem Dobrovniku, potem v Zagrebu in Belem Gradu, na Dunaji, a na Hrvaškem po vseh večjih in manjših mestih, kjer so čitalnice in pevska društva v ta namen osnovala primerne koncerte in predavanja. Na Dunaji se je slavaost vršila pod pokroviteljstvom hrvaškega grofa Ivana Draškovića. Dopoldne je bilo crkveno opravilo, na večer pa sijajni koncert, ki ga je priredilo djaško društvo »Zvonimir« s pomočjo najslavnejših slovanskih umetnikov, bivajočih na Dunaji. V Zagrebu je dne 8. januarja zvečer vseučiliška mladina v »Hrvaškem Domu« napravila besedo s plesom; dne 9. popoldne pa je v jugoslovanski akademiji profesor dr. *Fran Marković* čital etično in estetično oceno Gunduličeve pastirske igre »Dubravke«, v kateri slavni pesnik alegorično poveljuje slobodo republike dobrovniške, rojstvenega kraja svojega. Gospod Marković je znan najboljši hrvaški estetik ali v tej najnovejši razpravi je prekosil tako rekoč samega sebe. Lepo je v teku svojega čitanja pokazal, kako je Gundulić v »Dubravki« združil idejo zunanje slobode z idejo moralne slobode, kateri je živa in čista ljubezen ognjišče; kako da on idejo slobode polaga v krščansko idejo ljubavi. Ker se bo ta spis tiskal v akademičnem glasilu »Radu«, opozarjamo že zdaj nanj Slovence, ki čitajo hrvaško knjigo. Istega dne na večer pa so isto »Dubravko« igrali v zagrebškem gledališči. Dasi moderna drama ne pozna »pastirskih iger«, kakeršne so se kazale po evropskih gledališcih pred dvesto leti, vendar so zagrebški dramatični umetniki in umetnice »Dubravko« tako izvrstno predstavljali, da je občinstvo bilo kar očarano in le prehitro mu

je minul lepi večer. Gundulič je nam in vsemu omikanemu svetu najboljši dokaz, kako je srbsko-hrvaški jezik že v XVI. veku bil oglašen, kako se je tedanje pesništvo moglo dostojno postaviti kraj talijanskega in da torej Srbje in Hrvatje dalmatinski niti sploh po kulturi svoji niso zaostajali za drugimi evropskimi narodi. Gundulič pa nam tudi priča, da jezik, knjiga in omika lahko vežejo jeden in isti narod, če tudi nima državnega in verskega jedinstva.

**Dramatično društvo** je imelo 22. januarija t. l. svoj občni zbor. Društveni predsednik g. dr. Tavčar je pričel zborovanje s pozdravnim nagovorom zbranih društvenikov, naglašal, da se društveno delovanje vkljub neugodnim razmeram mora imenovati uspešno, ter omenil, da za to gre hvala visokemu deželnemu zboru kranjskemu in ljubljanskemu mestnemu odboru, ki sta oba društvu naklonila lepih podpor, a tudi čitalnici, ki je po požaru deželnega gledališča priskočila društvu v pomoč ter odprla slovenski Taliji v svojih prostorih novo zavetišče, in potem tudi pri preobnavljanji in popravljanji dvorane pomagala društvu po svojih močeh. Predsednik je predlagal na to, da se izreče vsem trem javna zahvala in zbor je temu jednoglasno pritrtil.

Iz blagajnikovega poročila smo posneli, da zaradi velikih stroškov, ki jih je letos imelo društvo, kaže letni račun 270 gld. 87 kr. primankljaja. V proračunu pa se nam je pokazalo 1300 gld. nedostatka, kajti za preobnavljanje dvorane in napravo odra je društvo še mnogo na dolgu.

Za izvirno igro razpisuje društvo 150 gld. nagrade.

Ko je bilo izvršiti volitev novega odbora, oglasil se je za besedo g. prof. Levec ter naglašajoč g. dr. Jos. Stareta mnogoletno vstrajno in uspešno delovanje v društvenem odboru predlagal, naj zbor njemu, kakor tudi zaslužnemu gospodu predsedniku izreče svoje priznanje in iskreno svojo zahvalo za njijin trud ter naj oba per acclamationem potrdi tudi za prihodnje leto. Zbor je temu pritrtil ter jednoglasno izbral g. dr. Tavčarja za predsednika in g. dr. Jos. Stareta za blagajnika. Desetorico odbornikov volil je zbor pismeno.

Konečno se je spominjal g. predsednik z gorkimi besedami še onih odličnih članov, ki jih je v minolem letu pobrala nemila smrt: gg. Fr. Erjavca, Fr. Levstika in And. Einspielerja. Blag jim spomin! S tem je bil občnega zbora konec.

Pri preštevanji glasov se je pokazalo, da so izvoljeni v odbor sledeči gospodje: dr. Bleiweis-Trsteniški, Drenik, Hribar, Peregr. Kajzel, Levec, Murnik, Pintar, Pleteršnik, Raič in Trstenjak.

Predno končamo poročilo o tem občnem zboru, ne moremo si kaj, da ne bi razumnosti slovenskega opomnili, da naj, ako jim je prospeh slovenske dramatike res na srci, prav mnogobrojno pristopijo k slov. dramatičnemu društvu kot udje ter naj tako dejansko pospešujejo društveno prizadevanje, da se sčasoma vspne slovenska dramatika do višje popolnosti. Hvalevredno je pridno zahajati k dramatičnim predstavam, a le o tistem, ki je ob jednem tudi ud dramatičnega društva, more veljati »omne tulit punctum«. . . . A ne samo z mnogobrojnimi pristopom naj bi slovensko razumništvo podpiralo domačo Talijo, nego tudi z nasvetovalnim zanimanjem, a to v društvu, da se pokaže resnoba nasvetovalca, a ne samo prazno govorjenje.

Čemu, prijatelj, tvoja graja,

Če pa držiš roke navskriž, —

Tu prilika se ti podaja,

Da boljše vse nam dovršiš. —

Toda brez zamere, da v listu leposlovnem tako na široko propovedujemo; »facile« vsega je: Slovenci, pristopite k Slovenskemu dramatičnemu društvu ter podpirajte odbor vsak po svoji moči!

Y.